

ophæves, naar kun Hensynet til den militære Tjenestes Løve ikke derved tilfidesættes; men ligesom dette Hensyn ubetinget kræver, at der er Straf for Korporaler, Underkorporaler og Menige samt Eigestillede, naar de stille sig ved Gjenstande, som de nødvendigvis maa besidde for at kunne gjøre Tjeneste, og som Underkorporaler og Menige derfor ogsaa erholde in natura eller godtgjorte i Penge, saasom, foruden egentlige Uniformstykker, andre fassatte Bællædnings- og Udrustningsgjenstande, saaledes tilstede de nævnte Militæres Lønningstilkaar aldeles ikke ligeoverfor Tredtemand at friggjøre dem for at skulle staffe det Samtykke fra deres Foresatte, som allerede nu behøves, førend de blive berettigede til at sælge deres egne Sager, blandt Andet fordt Staten derved vilde udsættes for Tab. I Overensstemmelse hermed er denne § 1 afsattet. Hvad Paragrafen foreslaar med Hensyn til leverede Fødemidler, er grundet deri, at det ikke er nødvendigt ubetinget at forbyde deres Afhændelse, fordi de oftere kun ved Afhændelsen kunne komme de Paagjældende til Nytte; det er fundet tilstrækkeligt at forbeholde sig at kunne forbyde Afhændelsen.

Da, som ovenanført, Korporaler, Underkorporaler, Menige og med dem Eigestillede, der ulovlig stille sig ved deres Munderings- og øvrige Udrustningslager, i Almindelighed ikke ville være i Stand til at anskaffe sig nye, vil det, naar Loven skal udrette Noget og Staten sikkes imod Tab, være nødvendigt at optage en Bestemmelse omtrent af Indhold som de bestaaende Forskrifter ikke blot om Bøder, men ogsaa om „Varernes Forlis“ for dem, som kjøbe eller modtage til Pant fra de militære Underklasser, hvad disse ikke tør stille sig ved. Loven maa selvfølgelig affattes saaledes, at de, der indlade sig med disse Militære, sættes i Stand til at vogte sig for at tilforhandle sig eller til Pant modtage,

hvad der ikke af dem maa afhændes. At stemple saadanne Gjenstande vilde, efter hvad Erfaring har lært, ikke være tilstrækkeligt. Forbudet maa derfor nødvendigvis, hvis det skal kunne ventes overholdt, ikke angaa enkelte bestemte Gjenstande, men Gjenstande af bestemt Slags. Hvilke Slags Gjenstande Krigsbestyrelsen til enhver Tid bør henregne til den fornødne Udrustning, vil rettest kunne erfares af de militære Ministeriers Befjendtgjørelser desangaaende, naar disse optages i Lovtidenden. Ved de foreslaaede Straffebestemmelser er taget Hensyn til Forordningerne af 5te Januar 1753 og 13de April 1754 samt til § 196 i det i 1871 Riksdagen forelagte Forslag til en Straffelov for Krigsmagten.

Til § 2.

Saalænge Underbefalingsmænd og Menige samt Eigestillede ikke uden deres Foresattes Samtykke kunde stifte nogen gyldig Gjæld, var en saadan Regel som den, der indeholdes i denne § 2, mindre fornøden. Ved de nu gjældende Bestemmelser Ophævelse stiller Sagen sig dertilmod anderledes. For Officerernes Bedkommende er Forordningen af 24de Februar 1734 indeltig nok. For Underofficererne og de Menige findes vel noget lignende Forskrifter i Krigsartikelsbrevene af 9de Marts 1683 § 181 og 29de Juli 1756 § 775; men ligesom disse Forskrifter ikke ere udtømmende, saaledes haves der heller ikke nogen sikker Praxis for, at Forordningen af 24de Februar 1734 er analogt anvendelig med Hensyn til Ringestillede. I det Krigsbestyrelsen derfor efter Omstændighederne anser en Paragraf af Indhold som den her foreslaaede for at være nødvendig, bemærker man, at det ikke har kunnet undgaa blandt Andet ogsaa deri at nævne Arrest paa Person, efter som saadan Arrest for Gjæld ikke fuldstændig er ophævet ved Loven om Konkurs m. m. af 25de Marts f. U.